

efter enhveret Tilladelse fra Jordbrugerne, finde Fornøielse i at fange og dræbe Omeg-
 nens Næve. Der ligger udtrykkelig erkjendt, at, dersom denne Ret ogsaa blev udvidet, for
 Brugernes Til, at fange og dræbe Næve, kunde
 disse Brugere give Tilladelse til Andre til at
 udøve den. Regjeringen fandt, at mulig ogsaa
 Vediggængere paa Gødet kunde faa Bru-
 gernes Tilladelse til at udøve denne Ret, og
 af Frygt for, at dette skulde, ikke, havde man
 ikke villet give Brugernes Ret til, at fange og
 dræbe Næve. Det er, altsaa, her, udtrykkelig
 anerkjendt fra Regjeringens Side, at den Ret,
 man gav Jordbrugerne, var en Ret, de kunde
 lade udøve ved Andre. Sigelødes oplyste jeg,
 at den Moskildske Stænderforsamling, da den
 behandlede Sagen, foreslog, at der skulde gje-
 res en Indskrænkning i den Ret, som ogsaa i
 denne Lov var givet Jordbrugerne til at
 fange Kramsfugle og Sangfugle, hvilken Ind-
 skrænkning lod saaledes, dog, at denne Ret
 ikke maa udøves af Andre end deres Familie
 og deres Tjenestefolk. Det var altsaa den
 Moskildske Stænderforsamlings Forslag, at
 Rettigheden til, at fange disse Fugle skulde
 indskrænktes til Brugernes, deres Familie, og
 Tjenestefolk; men dette Forslag blev ikke op-
 taget af Regjeringen, og Grunden til, at denne
 Indstilling ikke blev taget tilfølgende, er anført
 i Kollegialtidsenden for 1840, Side 761;
 det var nemlig den, at der deraf flydende
 Indskrænkning i selve Rettighedens Udøvelse
 uden Tvivl vilde, i alle de Tilfælde, hvor det
 behøvedes, uden Banffelighed kunne illu-
 deres. Her er, altsaa, indrømmet, at
 det var en Indskrænkning i selve Rettig-
 hedens Udøvelse, som Stænderne havde foreslaet,
 men at Regjeringen ikke vilde gaa ind paa
 den, fordi den uden Banffelighed kunde illu-
 deres, og der tilføies, at Jordbrugerne, dog
 havde Ret til, efter Borgodtbesindende, at sælge
 Fuglene ved Andre, efter, at de havde fanget
 dem. Det vises sig altsaa ogsaa her, at Regjering-
 dengang erkjendte, at der var en fuldkommen
 ubegrændset Ret til at benytte Andre til at udøve
 den Ret, som ved Lovens var givet Brugernes
 selv. Da denne Sag kom til Behandling
 heri Thinget, var det ærede Medlem for Kjø-
 behavnens 7de Valgkreds (Cassee) ogsaa Med-

lem og tog Ordet derom, og det glæder mig
 at kunne anføre hans Udtalelser om denne
 Sag, idet jeg er overbevist om, at det deraf
 vil fremgaa, at han fuldstændig erkjender
 hvad jeg iøvrigt antager, at alle vilde erkjende
 — nemlig at min Betragtning var den rette.
 Han sagde, at jeg med særdeles Fuldstændig-
 hed og Klarhed havde bevist, at disse Para-
 grafer umuligt kunde forstås saaledes, at
 Jordbrugeren kun i egen Person skulde kunne
 bruge den Ret, som § 13 giver ham i visse
 Tilfælde til at jage og sæde Kron- og Da-
 vildt. Han sagde særdeles, at jeg havde
 godtgjort Rigtigheden af min Paastand, at
 dette ikke kunde være Meninger med Loven, til
 en saadan Evidents, at der ikke kunde være
 Tvivl om, at jeg havde den fuldkomne Ret
 deri, og at man vilde have meget ondt ved
 at tænke sig en Fortolkning, hvorved man skulde
 komme til et andet Resultat. Han sagde
 endvidere, at, dersom det var rigtigt, at man
 kunde multere en Bruger, fordi han lod en
 Anden flyde saadant Kron- eller Davildt i de
 Tilfælde, Loven giver ham Ret til at gjøre det,
 maatte han efter Lovens Udtryk ogsaa dømmes,
 naar han ikke i egen Person afleverede det stødte
 Kron- eller Davildt til Sagteieren; naar han
 lod det aflevere ved en Anden, maatte han
 ogsaa dømmes for ulovlig Sagt. Altsaa, sagde
 den ærede Rigsdagsmand, var det høvet, over
 al Tvivl, han kunde gjerne sige, det var sole-
 klart, at Loven af 25de Marts 1851 ikke
 kunde forstås saaledes, at Jordbrugeren i egen
 Person skulde udøve den omhandlede Ret. —
 Efterat den ærede Rigsdagsmand havde havt
 Ordet, og jeg havde udtalt, at jeg kunde an-
 erkjende det, fik den daværende Indenrigsmini-
 ster D. G. Bang Ordet. Han sagde, at han
 i alt Besættigt kunde henholde sig til den
 sidste ærede Daler — det var nemlig den
 ærede Rigsdagsmand, jeg nævnedes —, men
 han bemærkede tillige, at han havde søgt Op-
 lysning fra Domænedirektoratet, om det om-
 handlede Spørgsmaal ikke var opstaaet i For-
 hold til det kongelige Sagtvesen, som han
 maatte vente, og han havde da erfaret, at det
 i Hirschholm Distrikt i tre Tilfælde var af-
 sagt, Domme, som gif ud paa, at Jordbrugeren
 havde Ret til at overdrage endog til Personer